

tænke sig Muligheden af en Udvidelse af de ved Locarno-pagten paatagne Sanktionsforpligtelser til at omfatte alle de i en mulig Aftale deltagende Stater dels som Garanter, dels som garanterede. Tidligere Forhandlinger har vist, at en saadan Tanke for et stort Antal Stater er uantagelig. Den danske Regering har stedse indtaget det Standpunkt, at man ikke kan paatage sig Sanktionsforpligtelser udover de i Folkeforbundspagten indeholdte, ved Delegeretforsamlingens Beslutninger i 1921 nærmere fortolkede Forpligtelser, før en effektiv Nedrustning i Henhold til Folkeforbundspagtens Art. 8 er gennemført. Man kan i saa Henseende henvise til de Udtalelser, der i 1922 og 1923 fremsattes i Delegeretforsamlingens 3. Udvalg under Drøftelsen af Forslaget til en gensidig Garantipagt og i 1924 under Drøftelsen af Forslaget til Genève-Protokollen. Den danske Regering maa vedblivende mene, at Sanktionsbestemmelser udover de i Pagten indeholdte, saalænge anselige Krigsrustninger opretholdes i de forskellige Stater, snarere formindsker end forøger Sikkerheden. Man er ligeledes af den Mening, at Drøftelsen af Sikkerhedsspørgsmaalet naturligt falder ind under Folkeforbundet, og at en Optagelse af en Særdrøftelse deraf under Forhandlingerne om et europæisk Samarbejde under de forhaandenværende Forhold vilde vanskeliggøre disse uden at kunne bringe Resultat.

Derimod kan den danske Regering fuldtud tiltræde det Princip, der er nedlagt i de i Locarnoaftalerne indeholdte gensidige Tilsagn om ikke at søge bestaaende Grænser ændrede ved Magtanvendelse, et Princip, som senere er blevet anerkendt af alle de Stater, som har sluttet sig til Kellogg-Briand Pagten af 1928. Man kan i saa Henseende henvise til det for nogle Aar siden fra dansk Side udarbejdede og offentliggjorte Forslag om en Konvention, der fastslaar, at Krig fremtidig ikke skal kunne danne retsligt Grundlag for territoriale Ændringer (se »Beretning fra den foreløbige blandede Nedrustnings-Kommission«, Doc. A. 35. 1923, IX, Side 30).

Med Hensyn til Midlerne til at bane Vej for frugtbare Forhandlinger paa den europæiske Konference, kan man ganske slutte sig til den Opfattelse, at et nært Samarbejde med den interparlamentariske Unions europæiske Medlemsgrupper vil være særdeles værdifuldt.

Den danske Regering er klar over, at der under Gennemførelsen af den ved Mødet den 9. September 1929 af M. Briand fremsatte Tanke vil melde sig mange Tvivlsmaal med Hensyn til de Former, under hvilke denne kan føres ud i Livet. Det, som begyndtes i Genève sidste Aar, maa være et Arbejde paa langt Sigt. Men som Tilstandene er i Europa, maa man mene, at det er af stor Værdi, at et snævrere indbyrdes europæisk Samarbejde gennemføres. Det vil da under de paatænkte Forhandlingers Gang vise sig, hvilken Livskraft der er i Tanken om europæisk Samarbejde, og i hvilket Omfang den kan virkeliggøres til Gavn for det store Maal: at øge Nationernes Tryghed og at sikre Europa den Ro, der er fornøden baade for det økonomiske og aandelige Arbejde.

I Overensstemmelse med de saaledes angivne Principer er den danske Regering rede til under den forestaaende Folkeforbundsforsamling at deltage i de i det franske Memorandum foreslaaede Forhandlinger om et europæisk Samarbejde.

København, den 11. Juli 1930.